

# Протокол

№

гр. София, 29.10.2024 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26  
състав**, в публично заседание на 29.10.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Мария Шишкова**

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9563** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След спазване на разпоредбите на чл. 142, ал. 1 ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, на именното повикване в 10:40 часа се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ Д. К. – редовно уведомен чрез пълномощника си, се явява лично. Представява се от АДВ. Т. И., с пълномощно по делото.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ Д. К. – Владеа български език. Завършил съм средно образование в България.

ОТВЕТНИКЪТ ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ (ДАБ) ПРИ МС – редовно уведомен, се представлява от ЮРК. М. К., с пълномощно от днес.

СГП – редовно призована, представлява се от ПРОКУРОР К..

СТРАНИТЕ и ПРОКУРОРЪТ (поотделно): Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ счита, че не съществуват процесуални пречки за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА жалбата на Д. К., [дата на раждане] , гражданин на Узбекистан, ЛНЧ

[ЕГН], депозирана чрез пълномощника му адв. Т. А. И., САК против Решение № 8887/27.08.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1 т. 2 и т. 4 от ЗУБ, е отхвърлена последващата му, по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ, молба за предоставяне на международна закрила (рег. № 8851 от 22.01.2024 г., потвърдена с молба вх. № ОК-13-683 от 16.04.2024 г.), поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. ДОКЛАДВА представените по делото заверени копия на документите, приложени към административната преписка.

АДВ. И.: Поддържам изцяло подадената от името на доверителя ми жалба. Моля да приемете административната преписка в цялост така, както е представена от ответника.

Представям и моля да приемете следните два документа: Доклад на Европейския парламент (ЕП) относно положението в Узбекистан, който е изготвен в рамките на „Програма за наблюдение на Узбекистан – 2019 г. - 2024 г.“. Обръщам внимание на т. 38-ма от Доклада, защото тя съдържа подробна информация относно рисковете, на които са подложени лицата, изповядващи християнска религия в Узбекистан. На базата на този Доклад е приета и Резолюция от ЕП, която е от 04.10.2023 г., която също представям, доколкото считам, че приетите от ЕП текстове могат да бъдат кредитирани като източник на информация за страната на произход и по-конкретно в светлината на заявленията от самия молител опасения от преследване заради неговата религиозна принадлежност, които са игнорирани от административния орган.

Моля съда да даде възможност, на основание чл. 176 ГПК вр. чл. 144 АПК, на жалбоподателя да даде лични обяснения, с цел придобиване непосредствено впечатление за личното положение на доверителя ми.

ЮРК. К.: Нека да се приемат представените документи, както и да се приобщат приложените копия от административната преписка. Моля да приемете и актуална справка от дирекция „Международна дейност“ за положението в Република Узбекистан – социално икономическо, политическо, както и относно спазването на гражданските права и свободи. Представям справката с копия за жалбоподателя и за прокурора.

По искането жалбоподателят да даде лични обяснения, нямам възражения.

ПРОКУРОРЪТ: Да се приложат представените от представителя на жалбоподателя Доклад и резолюция, както и справката за Узбекистан, представена от представителя на ДАБ. Считам, че следва да се изслуша самият жалбоподател.

АДВ. И.: Да се приеме справката, не възражам.

Съдът счита че следва да бъдат приобщени като доказателства по делото представените заверени копия на документите от административната преписка, както и представените в днешното съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя - Доклад на Комисията по външни работи към ЕП, изготвен на 03.07.2023 г., относно положението в Узбекистан, както и Резолюция на ЕП от 04.10.2023 г. относно Узбекистан.

ОСНОВАТЕЛНО е и направеното искане от процесуалния представител на ответника

за приобщаване към доказателствата по делото на представената актуална справка за положението в Узбекистан, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ с вх. № МД-02-1/15.10.2024 г. на ДАБ – МС.

На жалбоподателя следва да бъде предоставена възможност да даде лични обяснения в настоящото производство, предвид на което,

СЪДЪТ

#### ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА като писмени доказателства по делото заверени копия на документите, приложени към административната преписка, както и представените от процесуалните представители на страните в днешното съдебно заседание.

ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ на жалбоподателя да даде лични обяснения.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ К.: Бих искал да остана и да продължа да живея и да се развивам в България, тъй като в целия си осъзнат живот съм живял тук, а връщането ми в Узбекистан означава, че трябва да служа две години минимум в армията.

НА ВЪПРОСИ НА СЪДА жалбоподателят отговори така: Учил съм в 47 СОУ „Христо Г. Данов“. Завършил съм 12 клас, без взета матура, защото без документ нямам право да се явя.

Аз нямам документ за самоличност, да. Освен детския паспорт, издаден ми в Узбекистан, с който съм влязъл в Република България, друг документ за самоличност нямам издаван от Узбекистан.

Друг паспорт или други документи от съответните орган на Узбекистан, освен този, който е приложен по делото, не са ми издавани. След отказаната ми международна закрила тук, пребивавам нелегално, без документи. В училище ме записват след като съм учил в предучилищна, на базата на документите, с които съм учил в предучилищна.

Сега работя в „Х. Р.“ в София като барман. Работя там от 9-о число на този месец. Завършил съм 12 клас през 2017 г.

Не мога да продължа образованието си, защото не съм положил матури и защото нямам документ за самоличност, с който да продължа. Сега вече работя само по трудов договор, посредством картата, която ми е издадена от ДАБ като кандидат за международна закрила.

В тези 7 години откакто съм завършил образованието си съм работил различни професии тук. Откакто съм пристигнал тук, в България през 2002 г. заедно с майка си, не съм излизал извън пределите на страната, дори и на екскурзия.

Живея в Ботевград. Пътувам до София с автобус – Ботевград – София. На всеки час има автобуси.

Живея с майка ми и сестра ми в Ботевград. Сестра ми е родена 2007 г. и е от втория мъж на майка ми, който е български гражданин. Той не живее с нас.

Харесва ми в България, да. В Узбекистан нямам никакви останали роднини. Нямам никаква представа за баща ми. Той е оставил майка ми когато е била бременна, така че съм расъл без баща. Не го познавам. Не са ни останали никакви роднини в Узбекистан.

Майка ми също работи, с издадената ѝ карта от ДАБ.

Сестра ми все още е ученичка в XI клас в Ботевград.

Завършил съм „Маркетинг и мениджмънт в сферата на туризма“.

НА ВЪПРОСИ НА АДВ. И. жалбоподателят отговори така: Влязох в България 4-годишен. Нямам никакви спомени от живота ми в Узбекистан. Имам спомени само от живота ми в България.

Освен български език друг език не говоря. В семейството ми говорим на български език. Не знам узбекски език. Руски език зная само това, което са ни учили в училище. Влязъл съм в България през 2002 г. и не съм напускал територията на Република България.

Да, правил съм и предишни опити да узаконя престоя си тук откакто навърших пълнолетие, но навсякъде са ми казвали, че нямам никакъв шанс да остана в България, защото няма законни основания да остана в Републиката, защото след като съм навършил пълнолетие аз съм отделен гражданин. Ако бях осиновен преди да навърша пълнолетие от български гражданин, щях да имам основание да остана в Републиката. Аз съм православен християнин. Посочил съм, че изпитвам опасения от завръщането си в Узбекистан на основание религия, защото не съм сигурен какво ще стане там като се върна, при положение че там изповядват ислямска религия. Да, все още подлежа на военна служба там, докато навърша 27 години, а след това подлежа на съд, защото не съм отбил военна служба.

Не искам да се връщам в Узбекистан, защото там само съм роден. Тази държава нищо не ми е дала, докато в България съм израснал и тя ми е дала всичко, което имам в момента.

Не, понастоящем не съществува за мен друга възможност да уредя престоя си в Република България, примерно по ЗЧРБ.

АДВ. И.: Нямам други въпроси.

ЮРК. К.: Нямам въпроси.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам въпроси.

СТРАНИТЕ и ПРОКУРОРЪТ (поотделно): Нямаме други доказателствени искания.

Съдът, с оглед становището на страните, че нямат други доказателствени искания и няма да сочат други доказателства, счита, че делото е изяснено от фактическа страна, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО ДИРЕНЕ.  
ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ.

АДВ. И.: Моля съда да отмени оспорения административен акт, тъй като считам същия за неправилен и незаконосъобразен. Доверителят ми е подал последваща молба, основана на опасения, които той изпитва от това, че ще бъде преследван поради своята религиозна принадлежност. Същите са отхвърлени от административния орган в оспорения акт като недостатъчни, тъй като при преценката на актуалната обстановка в Узбекистан е счел, че фактът, че в Узбекистан има 2 % християнско население е достатъчен, за да се направи извод че лицата, изповядващи християнска религия не могат да имат подобни проблеми.

Видно обаче от представените пред съда Доклад на ЕП и приетата Резолюция, през

2021 г. Узбекистан приема закон за религиите, който вече влизайки в сила, започва да се тълкува разширително и дава поле за преследване на лица, изповядващи християнството и за оказване на репресии чрез обвинения в тероризъм и други подобни престъпления. Считам, че тези източници на информация са официални, доколкото се касае за ЕП, чиито актове са задължителни за съобразяване от държавите-членки.

Моля да имате предвид, че информацията, която ДАБ анализира в представените справки за положението в Узбекистан почти не съдържа данни в тази насока, включително и днес представената от процесуалния представител на ответника, в която специално по отношение на религиозните права се съдържа много малко информация, но за сметка на това, обаче, по отношение спазването на човешки права се вижда че в Узбекистан има изключително влошаване и са констатирани редица дефицити, по повод на предприеманите мерки от държавата спрямо отделни групи лица, поради което считам, че това също следва да бъде взето предвид.

Разбира се, тук трябва да се подчертае дебело, че моят доверител никога не е бил преследван, но той и никога не е живял в Узбекистан. Той е напуснал страната едва 4-годишен и оттогава не е напускал пределите на Република България. Просто няма как да приемем становището на ДАБ - МС, че след като веднъж - през 2004 г. молбата му за закрила е била отхвърлена, понастоящем не са налице основания за предоставяне на закрила, тъй като тогава той изобщо не е водил самостоятелно производство. Неговото производство за предоставяне на закрила е вървяло заедно с това на неговата майка, която е била негов законен представител и реално неговата бежанска история не е била разглеждана в самостоятелен индивидуален контекст.

Моля, да имате предвид, че жалбоподателят е заявил още по време на интервюто, че военната служба в Узбекистан е задължителна. Действително, Наръчникът на ВКБООН предвижда че лица, които безпричинно отказват да отслужат военна служба в държавата си по произход са дезертьори, а не бежанци, но мисля че в конкретния случай неговият отказ трябва да се разгледа комплексно, предвид факта, че той никога не е живял в тази страна, която формално за него е страна по произход и го задължава да служи от една страна, а от друга, той дори не говори езика. Наред с това, няма никакви доказателства, че спрямо лица като него не се предприемат и дискриминационни мерки при постъпване в армията, а за отказ от отбиване на военна служба се носи наказателна отговорност.

Не на последно място, моля, съдът да обърне внимание на факта, че настоящият случай касае лице, което е де факто български гражданин, с изцяло формирано в Република България самосъзнание, което поради празноти в закона не е успяло да уреди правото си на легален престой за един много продължителен период от време.

Понастоящем за него не съществува възможност да получи право на пребиваване по ЗЧРБ от една страна, а от друга - той не може да бъде върнат в страната му на произход. Спрямо него има издадена Заповед издадена от дирекция „Миграция“, с която му е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната по произход“, която обаче не е била изпълнена. Той е в едно състояние на правен вакуум, за което обаче няма персонална вина.

Моля да имате предвид че действително ЗУБ не е инструмент, чрез който може да се урежда законосъобразния престой на чужди граждани, които не могат да го уредят по друг начин, за сметка на това, обаче нормата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ дава възможност на търсещите закрила да се предостави хуманитарен статут на основание - други

причини от хуманитарен характер.

В конкретния случай личното положение на молителя, съпоставено с невъзможността той да бъде върнат в държавата си по произход, невъзможността да бъде легализиран по друг начин на неговият престой, считам че е една хуманитарна ситуация, лична, която налага административният орган да направи прецизна преценка дали специално в неговия случай тази хипотеза не може да бъде реализирана и да му предостави такъв статут, доколкото законът не сочи конкретни основания на които да бъде предоставена този специфичен вид субсидиарна закрила.

Разбира се, административният орган, като действащ в условия на оперативна самостоятелност може сам да прецени дали са налице предпоставките за предоставяне на закрила, но следва да обсъди този въпрос и мотивирано да се произнесе, което същият не е сторил в административния акт, поради което считам, че решението следва да бъде отменено, а преписката да бъде върната за ново разглеждане и произнасяне от административния орган.

**ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ:** Нямам какво да добавя към казаното от адвоката.

**АДВ. И.:** Представям и моля да приемете договор за правна помощ. Лицето е търсещо закрила, поради което има право на безплатна правна помощ, поради което моля за присъждане на разноски по чл. 38 от Закона за адвокатурата, при евентуална отмяна на решението на ДАБ.

**ЮРК. К.:** Моля, да отхвърлите жалбата.

Моля, да имате предвид при вземане на решението си, информацията от бежанската история на молителя. Това е втората последваща молба, която се подава от момента на неговото пребиваване на територията на България по легален път. Той е посещавал училища в България, но това са неотнормисими факти към бежанската му история. Говори перфектен български език, работи в България, но законовите основания за пребиваване, за даване на международна закрила по ЗУБ – чл. 8 и чл. 9 – не отговаря жалбоподателят на тези изисквания на закона. Вярно е, че за целия този престой той не е бил съден, осъждан, арестуван, преследван, не му е оказвано насилие. Вярно е, че той е бил 4-годишен при влизането му в България, но не би могло да се предположи, че заради етническата му или религиозна принадлежност би могъл да бъде преследван в държавата си по произход, както и заради това, че до момента не бил в казарма. Не считам, че това е основателна причина за предоставяне на международна закрила на територията на РБългария.

Поради тези факти, считам, че председателят на ДАБ при МС е издал правилно и законосъобразно решение, като е изследвана бежанската история и при постановяване на решението са спазени административно - производствените правила, а и материалният закон. Затова, ви моля, да издадете съдебен акт, с който да потвърдите решението на председателя на ДАБ като правилно и законосъобразно.

**ПРОКУРОРЪТ:** С оглед строго описаните предпоставки за приложение на хипотезите, при които може да се предостави бежански или хуманитарен статут по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, личната история на жалбоподателя, на практика не попада в приложението на тези възможни хипотези, включително липсват и обстоятелствата по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за други причини от хуманитарен характер, които да са свързани с лицето, като гражданин на Узбекистан.

В случая преди всичко за държавата Узбекистан не се установяват

обстоятелства, които да водят до приложението на хипотезата по чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Става въпрос за една хипотетична опасност, която се декларира пред съда, с факта на изповядване на християнската религия, която не е официалната религия в страната, но тази опасност не е реална, тъй като лицето не е дошло в България поради някаква заплаха, свързана с това обстоятелство, а е дошъл още като малко дете заедно с майка си. Да, той знае български език, може да пише и чете, учил е в България, а и работи тук, но това не е достатъчно.

В този смисъл, считам, че по изложените съображения хипотезите на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ са неприложими, колкото и трогателна да е неговата лична история и затова, считам, че жалбата следва да бъде отхвърлена.

**СЪДЪТ ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ В СРОК!**

*Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 11:14 часа.*

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: